

Nauris Gekišs

**Lāsteku
sonāte**

UDK 821.174-1
Ge270

Nauris Gekišs
LĀSTEKU SONĀTE

Veltījums Diānai

© Teksts, Nauris Gekišs
© Vāka foto: Vēsma Gekiša
© Datorsalikums, Inese Gura

ISBN 978-9934-9103-3-3

Drukāts SIA "Drukātava"
Rīga, 2023

Saturs

Lāsteku sonāte.....	8
Tulpes iezvana pavasari	9
Briljanti rit no lāstekām	10
No sniega lien krokusa snīpis	11
Pūpolu vēderi saulītē sildās	12
Lai cīruļa dziesma ceļ sirdi virs ziedošiem dārziem!	13
Pavasara dārgumi	14
Pavasara vējš.....	15
Aprīļa gaviļniecei	16
Saplaukst ziedi, kas nebīstas salnu.....	17
Zaļu asnu dzīpari	18
Pavasara dvesma	19
Vai valsi griež cīruļputenis	20
Tik daudz spēka, cik plaukstošam bērnam.....	21
Aprīļa gobelēns	22
Dārzniekam pavasarī	23
Vizbuļu acis	24
Pūpolsvētdienai.....	25
Liieldienām.....	26
Noreibsti ziedu elpā saldā!	27
Plauksti kā maija roze!	28
Deg bērzu birzes zaļās liesmās	29
Ievu smaržu nes silts maija vējš	30

Lai viegļas dienas kā tauriņa spārni!	31
Kāzu jubilejā.....	32
Mātes dienā	33
Mātes dienai II	34
Nepadodies salnām!.....	35
Izlaidumā	36
Skolotājiem izlaidumā.....	37
Kad apklust dzegužu zvani.....	38
Līgo svētkiem	39
Līgo variācija	40
Jasmīnu puteņi.....	41
Rudzupuķēs izlija debesis.....	42
Jūnija gaviļniecei.....	43
Sienāža prieku un bites sparū!	44
Tu piedzimi zemeņu laikā	45
Krāj vasaru!	46
Tumšas acis blisina upenājs.....	47
Kad jūlijs sniedz augustam roku.....	48
Liesmo vasara pīlādžu kvēlē.....	49
Ja vasarai būtu sievietes vārds	50
Krāj siltus vārdus!	51
Gadi kā svīres	52
Neklausī dzērvēs!.....	53
Kā bitei ziedos	54
Kā saulespuķe vasara zied	55
Skolēniem pirmajā septembrī	56
Palaid vējā visas raizes!	57

Vasara neatvadās.....	58
Rudens ar viršiem izpušķo kāpas	59
Rudens dārgumi tev pie kājām	60
Lai rudens dod!.....	61
Krāj dzīvesprieku no saules!.....	62
Rudens zelta mežģīnes auž.....	63
Kad salna bērzus aizdedz zelta liesmās.....	64
Zelta putenī	65
Helovīnu pasaka	66
Skolotāju dienai	68
Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijai	69
Rundāles pilij.....	70
Kuldīgas Galvenajai bibliotēkai	71
Zaldāts miglas šinelī (Lāčplēša dienai)	72
Lāčplēša asaras.....	73
Kamēr Latvija degs mūsu sirdīs.....	74
Laime ir būt blakus.....	75
Novembra joki	76
Kā sniega pārslīņai.....	77
Neteic, ka novembris pelēks!.....	78
Nāk ziema.....	79
Drīz baltā kažokā decembris nāks.....	80
Lai prieks izgaismo novembri!.....	81
Adventa gaismiņa	82
Lai Adventa svecīte sasilda sirdis!	83
Adventa vakars.....	84
Novēlējums.....	85

Kāzu jubileja novembrī.....	86
Atnāca ziema.....	87
Latvijas baletam simtgadē	88
Gaviļņiekam ziemā.....	89
Kad sniegpārslas dejo.....	90
Kāzu jubilejai decembrī	91
Lai tava dzīve vienmēr ir zaļa!	92
Kad lapu zelts izkaisīts vējos	93
Tūkstošiem kristāla ziedu.....	94
Divu vienādu sniegpārslu nav.....	95
Egles rīta blāzmā.....	96
Ziemassvētkos un Jaunajā gadā	97
Ziemassvētku miers.....	98
Ziemassvētku prieka vēsts	99
Ziemassvētku vēlēšanās	100
Ziemassvētku vēlējums	101
Vecgada vakara idille.....	102
Lai Jaunais gads jums būtu laimīgs!	103
Jaunais gads puteņa kamanās.....	104
Jaunā gada sūtnis	105
Jaungada uvertīra.....	106
Veltījums komponistam Aigaram Semēvicam jubilejā.....	107
Veltījums Aigaram Semēvicam II.....	108
Baltajai ziemai pašā sirdī	109
Rožainus rītus!	110
Esi kā vāzē plaukstošs ceriņzieds.....	111

Ak, neteic, ka ziemai nav ziedu!	112
Pāri baltiem, sniegotiem laukiem.....	113
Pie manas sirds (Valentīndienai).....	114
Lai tikai laimē tērpjas tavas dienas!.....	115
Paldies!	116

Lāsteku sonāte

Saule, liegiem staru pirkstiem,
Noņem upēm ledus segu,
Pumpuriem liek atvērties,
Un ziema projām bēg.

Saulē vizbuļziedi veras,
Pūpolus sniedz kārklu krūms,
Un katrā zilsniedzes cerā
Pavasaris smaida mums.

Lāsteku sonātei skanot
Uz mūsu palodzēm,
Plašos debesu klānos
Cīrulītis dziesmu nes.

Jau atkal pavasaris
Jaunas cerības un spēku sniedz.
Lai tu no jauna uzplaukt vari
Kā ziemas uzvarētājs – vizbuļzieds...

Tulpes iezvana pavasari

Kad ar tulpju zvaniem rītausmas krāsā
Astotais marts iezvana pavasari,
Lai tas prieku nes meitenei katrai,
Katrai sievai un vecmāmiņai arī!

Piemēru ņemiet no sniegpulkstenītēm,
Kas vienmēr galviņas ceļ pretī saulei,
Salam, putenim un vējiem spītē,
Kā pavasara vēstneši droši par ziemu smeļ!

Briljanti rit no lāstekām

Visus briljantus, kas rit no lāstekām,
Kristāla ziedus, kas no mākoņiem snieg,
Es gribētu plaukstās savākt
Un šajā skaistajā dienā tev sniegt.

Visu zeltu, ko saule izkaisa lazdās,
Sudrabu no ziemas pēdējām rotām,
Es gribētu salasīt un tev dāvāt,
Atnest un ielikt tavās mazajās rokās.

Bet es neesmu varens burvis,
Kas tādus brīnumus darīt spēj,
Tādēļ visu, kas vien ir daiļš un burvīgs,
Cenšos vārdu glezniņās tērpt.

No sniega lien krokusa snīpis

No sniega lien mēļš krokusa snīpis,
Cenšoties tevi ieraudzīt,
Varbūt, ka šodien ikviens ziedu cers
Tieši tevi iepriecināt cer?

Vai tik droši no sniega lien ziedi,
Jo sapņo, ka tieši tev viņus sniegsim?
Varbūt vien tevis dēļ cenšas tik čakli
Zeme savu balto tērpu ar ziediem izrakstīt?

Pūpolu vēderi saulītē sildās

Atver acis un paraugies ārā,
Kur sniegā krokusi plaukst!
Sals, atvadoties, kniebj snīpī sārtā
Tulpes ziedam, bet vairs nešķiet auksts.

Atver acis un paraugies ārā,
Kur pūpolu vēderi saulītē sildās,
Māj lazdas ar zeltainām skarām,
Un cīruļa dziesma smeldz sirdī kā ilgas!

Atver acis un paraugies ārā,
Šis brīnišķais rīts ir tavs!
Vai dzirdi, kā plaukstošā dārzā
Pavasaris tevi sauc?

Lai cīruļa dziesma ceļ sirdi virs ziedošiem dārziem!

Mēs tev novēlam košākos ziedus,
Kurus dāvina pavasaris,
Un skaistāko cīruļa dziesmu,
Kas paceļ sirdi augstu virs ziedošiem dārziem.

Mēs tev novēlam kļavu sulas saldākās
Un siltākos saules starus,
Un to, lai tavas vēlēšanās piepildās,
Tevi šodien un turpmāk laimīgu darot!

Pavasara dārgumi

No lazdu zelta darinātus auskarus
Un kreļļu virknes no briljantiem,
Kurus kaisa lāsteka, piesaulē raudot,
Es tev gribētu dāvanā sniegt.

Bet viss pirmo bērza lapu zaļums
Jau tavās acīs tik skaisti mirdz,
Un vaigos liesmo tulpju sārtums,
Bet sejā rotājas smaids, kā saulīte silts.

Kādus gan dārgumus kurš var Tev dāvāt,
Ja tev pašai jau dāvināts viss –
Tāds skaistums, vienkāršībā tik savāds,
Un saulei par mājvietu kļuvusi sirds?

Pavasara vējš

Lai siltais pavasara vējš
Ar ziedu smaržu prieku nes,
Kad saules stari izplaucē
Apzeltītu lazdu ēnā zilās vizbules!

Lai pavasaris dāsns ir kā bērzs,
Kas ļauj ar sulām slāpes dzēst,
Kā zieds, no kura medu ņems
Čaklās bitītes un kameņes!

Aprīļa gaviļniecei

Atnācis ir aprīlis
Pēdējo balto sniegu
Ar zaļiem asniem izrakstīt,
Aust sniega segā pirmos ziedus.

Un arī tu kā ziediņš,
Kurš no sniega izbāž snīpi,
Kad saule tikko silda liegi,
Pirmo reizi gaismu ieraudzīji.

Mēs tev novēlam kā ziedam
Plaukt pavasara saules staros,
Vienmēr košai būt kā puķei sniegā,
Kā saulei vienmēr gaišai starot!

Saplaukst ziedi, kas nebīstas salnu

Saplaukst ziedi, kas nebīstas salnu,
Mājupceļu gājputni rod,
Un drīz atkal zaļš nomainīs baltu,
Zemei jaunu tērpu uzvelkot.

Smel tu arī spēku no zemes un saules,
Prieku no ziediem un putnu dziesmām,
Kā bērzs jaunus pumpurus audzē,
Kā jauni ziedi pretī saulei slienas!

Zaļu asnu dzīpari

Zaļu asnu dzīparus
Auž pavasaris zemes tērpā,
Un zilgmē putni vītero,
Pumpuri smaidā veras.

Ar saules stariem cauraustu
Tev pavasaris rada gleznu,
Lai tu arī priekā atplauktu,
Šo dzīvības pilno daili redzot.

Pavasara dvesma

Lai pavasara dvesma
Sirdij spārnus dod,
Kad par atdzimšanu daba vēsta
Apzeltītos pūpolos!

Uz liegiem tauriņspārniem
Ilgas pretī saulei trauc;
Tu kā pulkstenītes zieds
Uz gaismas pusi audz!

Vai valsī griež cīruļputenis

Vai valsī griež cīruļputenis,
Vai polku lec pavasara lietūs,
Vai saules zaķīši met kūleņus –
Viss ir tādēļ, lai tev prieku sniegtu!

Tādēļ zeme rotājas zaļu asnu dzīparos,
Ver ziedu kausus, kur bite saldmi smeļas,
Tādēļ strazdi tik brīnišķi vītero
Un zilgmē cīruļi izkaisa treļļus!

Tik daudz spēka, cik plaukstošam bērzam

Mēs tev novēlam tik daudz spēka,
Cik zaļi plaukstošam bērzam,
No dzimtās zemes un saknēm tev gūt
Sirdij spēku un stipram būt!

Mēs tev novēlam tik daudz prieka,
Cik dziedošam cīrulim, zilgmē skrienot,
No saules un dziesmām prieku tev gūt
Un sirdī jaunākam kļūt!

Aprīļa gobelēns

No prieka raudi kā lāsteka,
Kura briljantus piesaulē kaisa,
No prieka tvīksti kā tulpe sārta
Pavasara dienā skaistā!

No prieka mirdzi gaiša kā saule,
Kas izkaisa zeltu lazdās,
Plauksti kā plūme, kas ziedus auklē,
Kad bites ciemos sauc dvesma saldā!

Prieka pilnu pavasara gleznu
Ar zaļiem asniem baltajā sniegā
Aprīlis izšuj kā gobelēnu,
Lai tev no prieka gribas kā strazdam dziedāt!

Dārzniekam pavasarī

Drīz baltos ziedos saplauks augļu dārzi
Un uz mielastu čaklās bites sauks,
Bet, kas paša dobēs sēts un stādīts,
Visvairāk prieka dodams, zaļos un plauks.

Drīz ābeles ziedēs, balti saplauks ķirši,
Un plūmes ar saldo smaržu reibinās!
Strazdu dziesmas vēl spārnos cels sirdi –
Par to viņi jūlija ķiršos pēc samaksas nāks...

Bet bites čaklās, kas nāk mieloties tagad,
Šķidru zeltu šūnu traukos krās,
Un, kad briedā iebridīs svelmē noguris gads,
Tev par tavu dāsno sirdi vēl atlīdzinās.

Vizbuļu acis

Zelta pilni lazdu un vītolu zari
Tevi sveic ar jaunu pavasari,
Tevī raugās zilu vizbuļu acis
Un tulpes deguns, salam kniebjot, nosarcis.

Strazda dziesmai pavadījumu spēlē
Lāstekā, uz palodzes kaisot pērles,
Un tajā dziesmā grib klausīties bērzs,
Kurš jau drīz zaļas austiņas vērs.

No ledus važām atbrīvoto upju pali
Ziemas smagumu aiznes kaut kur prom, jo tāli!
Skaties un priecājies, kā ziedi plaukst!
Jau drīz nevienam te nebūs vairs auksts!

Pūpolsvētdienai

Zied pūpoli, zeltā plaukst lazdas,
Sniegpulkstenītes un krokusi ziedus ver,
Un raudošas lāstekas briljantus dāvā,
Mitrumš pūpolus rotā ar mirdzošām pērlēm.

Saulains pavasaris un baltā ziema
Viens otram savas veltes sniedz,
Lai brīnišķīgajā Pūpolsvētdienā
Katrā dvēselē mājas rod prieks.

Liieldienām

“Pricīgas Liieldienas!” cīrulis dzied,
Un viņam piebalso strazds,
Liieldienās sveic arī zils vizbuļzieds,
Un pricīgi smejas tulpes zieds sārts.

Pricīgas Liieldienas vēl saules stars,
Kas ar siltu glāstu ikvienu skar,
Liieldienu vēsti dzirdēt grib katrs bērzs,
Kas zaļu lapu austiņas ver.

Noreibsti ziedu elpā saldā!

Ar ziedlapiņām rožainām un baltām
Tev ziedonis ceļu klāja,
Lai, kā bite – noreibusi ziedu elpā saldā,
Tu ienāktu pasaulē šajā.

Lai tev kā bitei lemts visu dzīvi
Pa ziedošiem dārziem vien tecēt,
Kur tevi saulīte vienmēr sildīs,
Bet nekādas salnas pievarēt nespēs!

Plauksti kā maija roze!

Plauksti kā maija roze
Siltajos saules staros!
Lai saule no tevis skatu nenovēš,
Tevi liksmu un spēcīgu darot!

Plauksti kā maija roze,
Kad ievājos dzied lakstīgala!
Rīts tev skaistākās rāsas pērles nobērs
Un apreibinās ziedu elpa saldā.

Plauksti kā maija roze!
Tevi gaida ziedu pilna vasara,
Kad rīti un vakari kvēlos kā rozēs,
Siltas būs dienas – saules pilnas un garas!

Deg bērzu birzes zaļās liesmās

Deg baltās bērzu birzes zaļās liesmās
Un parki mēļā ceriņjūrā slīgst,
Medaino gaisu viļņo strazdu dziesmas,
Lai tava sirds kā prieka biķers pāri līst.

Vēl ābeles ar rožu sārto sniegu
Uz vasaru tev ceļu nokaisīs,
Lai viss, ko ziedoņmēnesis tev sniegtu,
Ik dienu spēj tev skaistu padarīt!

Ievu smaržu nes silts maija vējš

Kad ābelei balti ziedi plaukst
Un ievu smaržu nes silts maija vējš,
Mēs tev siltos vārdos gribam paust,
Cik daudz tu mums nozīmē.

Kā ziedi, kuri nevīst salnās,
Kā saule, kuru nakts nespēj veikt,
Tavs gaišais smaids mums prieku dāvā,
Un par to mēs gribam tev paldies teikt.

Lai vieglas dienas kā tauriņa spārni!

Lai vieglas dienas kā tauriņa spārni,
Uz kuriem vasara trauc!
Kā bitei, kas priecīgi san,
Lai tavā priekšā allaž ziedošs darbalauks!

Lai sirds dzied bitēm un sienāžiem līdzi,
Bet saules gaišumā staro tavs smaids,
Un, kad rudens saulrietā iedegsies virši,
Saule, kā bišu zelts kārēs, paliek tevī un neizgaist!

Kāzu jubilejā

No skaidrākā zelta vīts
Ir jūsu kopīgais laiks,
Un katrs laimes mirklis tajā viz
Kā briljants, debešķīgi skaists.

Jūsu dzīve – pašu darināta rota,
Kurā katrs briljants viz, kopīgi slīpēts,
Velte, kuru dāvājat abi viens otram,
Nepagurdami ticēt, piedot un mīlēt.

Lai jūsu zelts nekad nesarūs,
Bet vienmēr paliek skaidrs un tīrs!
Kā briljants skaidrs un spulgs
Lai atmiņās paliek ik mirklis, kas kopā aizvadīts!

Mātes dienā

Balti rožainos ziedputeņos
Maijs ir ietērpis dārzu,
Lai tevi ar savu elpu saldi apreibinot,
Šodien prieku tev dāvinātu.

Bišu orķestris un strazdu koris
Tevi sveic šajā skaistajā dienā,
Lai tu justu, ka nav tādas otras,
Kuru, kā nevienu citu, mīlam un cienām.

Mātes dienai II

Pat gaiši spīdošā maija saule
Nepārspēj silto mirdzumu mātes acīs,
Kad viņa savu bērnu auklē,
Un to pat visskaistākā dzeja nespēj izsacīt.

Strazdu koris dzied, bišu orķestris spēlē
Mātēm par godu šajā skaistajā dienā,
Bet visskaistākās dziesmas visās pasaules mēlēs
Nepārspēs to, kuru dzied māte, kura katram ir viena.

Baltās un rožainās mežģīnēs
Šodien tērpušās ābeles,
Bet nekad viņu daiļums nepārspēs
Smaidu, kuru mātes sejā uzburt spēj tikai viņas bērns.

Nepadodies salnām!

Baltos ķiršu ziedos
Iegrimis ir dārzs,
Kur bites, saldi dziedot,
Medutiņu vāc.

Tev novēlam katru dienu
Kā baltu ķiršu ziedu,
Ar saldu medu pildītu ikvienu,
Lai tā prieku un daili sniegtu!

Tev novēlam būt kā bitei,
Kas nepadodas salnām,
Lai iecerētajās gaitās ej
Un veiksmi rodi tik un tā!

Izlaidumā

Lai vienmēr padoma pietiek un spēka
Sekot zvaigznei, ko izvēlas sirds!
Ceļā aizkavēt nespēj nekas,
Ja ticība mērķim spoži kā vaduguns mirdz!

Atrodi sapni, kam sevi ziedot,
Atklāj spēkus, kas tevī vēl snauž,
Gūsti prieku un veiksmi sev biedros,
Lai bagātīgus augļus nes tavs darbalauks!

Skolotājiem izlaidumā

Pašus krāšņākos ziedus
Jūnijs kaisīja pļavās un dārzos
Tikai tādēļ, lai mēs jums tos sniegtu,
Skandējot pašus skaistākos vārdus.

Novītīs ziedi un izskanēs vārdi,
Taču jūsu vārdi paliks ierakstīti sirdīs,
Noglabāti kā briljanti dārgi,
Mēs tos mīlās atmiņās nesīsim līdzī.

Mēs esam kā ābeles jaunas,
Kuras jūs iestādījāt pasaules dārzā,
Lai mūsu darba mūži jums nedara kaunu –
Tie ir dārgākie augļi, ko gribam jums dāvāt.

Kad apklust dzegužu zvani

Kad jau apklusuši dzegužu zvani
Un vasaru iepogo lakstīgala,
Ap tevi kā bišu spiets san
Un priecīga rosība valda.

Kā rosīgu bišu spiets,
Kurā katra bite vāc medu saldu,
Mēs arī, kaut vai mazliet,
Gribam saldināt dienu tavu.

Lai tev katra diena ir kā medus šūna,
Kura saldu spirdzinājumu sniedz!
Lai trauksmainajā darba dunā
Nezūd, bet vairojas dzīvesprieks!

Līgo svētkiem

Līgo svētki skan vasarai sirdī,
Kur rasas pērlēm piebērtas jāņzāles zied,
Un, kamēr vien tie sasniegs mūsu sirdis,
Mēs ar gaismu sirdī spēsīm pa dzīvi iet.

Līgo svētku gaisma kvēlo vasarai sirdī,
Kad dziesmotā naktī papardes zied,
Un, kamēr vien šī gaisma degs mūsu sirdīs,
Latvija būs un latvieši, dziedot, pa dzimto zemi ies!

Līgo variācija

Deg meža zemenēs vakara sārtums,
Izlijis magones kvēl saules riets,
Rudzupuķu zilumā vakars tumst,
Bet kādā krāsā mirdz papardes zieds?

Šonakt zvaigznes pārtaps raras pērlēs,
Kas ziedošās jāņzālēs krīt,
Kad jāņabērni dainas dzied un spēlē,
Bet jāņugunis lauž tumsu, līdz ataust rīts.

Jasmīnu puteņi

Ar jasmīnu ziedlapām puteņus baltus
Griež silts un maigs jūnija vējš,
No dārza nes smaržu, medaini saldu,
Kuru skaistie ziedi dveš.

Zemenājam tvīkst bērni
Siltajā jūnija saulē, viņa apskāvienos,
Gluži tāpat, kā izaugām mēs,
Un gluži kā tu mūs, viņš savas ogas auklē.

Jasmīns tev taupījis skaistākos ziedus,
Un saldākās ogas tev – zemenājs,
Lai tu kā vasaras saule pa dzīvi ietu
Un, sauli dāvājot citiem, to sirdī krāj!

Rudzupuķēs izlija debesis

Zilās rudzupuķēs izlija debesis,
Saulē izkusa dzeltenās gundegās,
Sārtas maģones vakars aizdedzis –
Tāds brīnums tev dāvināts.

Netrūkst vasaras paletē krāsu,
Ar kurām zaļuma pilnās dienas izrotāt,
Un tev atliek savām dienām uzgleznot stāstu,
Lai tas ir tāds, kādu vēlies tu pats!

Jūnija gaviļņiecei

Kā jasmīna zieds – tik balta,
Kā meža zemene – tik salda,
Kā Līgo dziesma – tik skaista,
Kā jāņuguns – tik silta un gaiša.

Lai tāda tev ir šī diena,
Tādēļ ziedošās jāņzālēs brien,
No prieka reibsti kā no alus,
Lai tava dziesma skan pāri ezeriem tālu!

Sienāža prieku un bites sparū!

Lai vasara tev dod pilnu grozu
Ar pašām gardākajām ogām,
Lai bites pienes pilnu stropu
Ar saldāko medu, ko liepziedos rod!

Sienāža prieku un bites sparū,
Ikdienas darbus darot,
Vasaras sauli sirdī saglabāt,
Līdz baltā ziema atkal būs klāt!

Tu piedzimi zemeņu laikā

Tu piedzimi zemeņu laikā
Kā rāsas pārle mirdzoša, zaiga,
Kad pa ziedošām pļavām saulīte staigā
Un medainu elpu dveš jāņuzāles.

Tu piedzimi zemeņu laikā,
Kad ogu ceros izkaisīts deg saules riets
Un kā sarkani dārgakmeņi laistās
Dāsna raža, ko zemenājs sniedz.

Tu piedzimi zemeņu laikā
Kā dzīvs dārgakmens, ko vasara sniedz,
Kad jasmīni ziedlapas kaisa,
Saldi smaržojošas un baltas kā sniegs.

Krāj vasaru!

Krāj vasaru no sārtām jāņogām,
Kurās liesmo vakara blāzma,
Lai, kad balti puteņi dejos aiz loga,
Ievārijuma garša par vasaru stāsta.

Krāj vasaru no liepu ziediem,
Kuros bites medu vāc,
Lai, kad āres tērps baltākie sniegi,
Vasaru atpakaļ nes tējas malks.

Krāj vasaru no bišu zelta,
No jāņogu sārtajām pērlēm,
Lai sauli varētu smelt,
Kad sniegpārslas griež valsi un ziemelis spēlē!

Tumšas acis blisina upenājs

Sarkanām krellēm greznojas jāņoga,
Tumšas acis blisina upenājs,
Tev par prieku brīnišķā rotā
Šodien ir ietēpies dārzs.

Strazdu ansamblis uzdziedās ķiršos,
Bites un sienāži spēlēs tiem līdzi,
Vasaras saulei sildot,
Arī tevi ar prieku pildīs.

Kad jūlijs sniedz augustam roku

Kad jūlijs sniedz augustam roku,
Saule ābolu vaigos pirmo sārtumu dedz,
Lai tavam vārdam godu dotu,
Ar skaistākajiem ziediem nākuši mēs.

Skaistākos ziedus un saldākās ogas,
Un silto vasaras sauli tev novēlam mēs,
Lai tās gaišumu sirdī paturēt sokas,
Kad saltos rudens vējos rūsēs lapu zelts!

Liesmo vasara pīlādžu kvēlē

Liesmo vasara pīlādžu kvēlē
Un dāliju ugunīs,
Kad mēs nākam daudz laimes tev vēlēt
Un kā augusta saule prieks acīs tev mirdz.

Drīz nāks rudens zelta dzīparus
Liepu zaļajās villainēs aust,
Bet lai tavās acīs prieks paliek kā saule dzintarā,
Tad tevi nesaldēs ziemelis auksts!

Ja vasarai būtu sievietes vārds

Ja vasarai būtu sievietes vārds,
Tad viņa sauktos vārdā tavā –
Tu esi kā vasaras saule, kas silda,
Kā dārzs, kas ziedus un odziņas dāvā.

Un vairāk nekā tev pašai jau dots
Diezin vai iespējams ir novēlēt,
Ja nu vienīgi veselību un to,
Lai vienmēr tikpat saulainai būt tev ir spēks!

Krāj siltus vārdus!

Zeltainā saules gaismā
Silta vasara slīgst,
Sārtas pārles ogulājos kaisa,
Tie zem labumu nastas līkst.

Un mēs tev gribētu vēlēt
Tikpat daudz labā, cik vasara dod –
Gan ābolus dzidros, gan ogu pārles,
Gan sauli, kas spēcina, sasildot.

Kā dzintarains liepu medus
Lai silti vārdi krājas tev atmiņā!
Kad ziemeļvējā dejos pārslas un upes klās ledus,
Lai vārsmās tev dvēsele sasildās!

Gadi kā svīres

Ai, gadi trauc žigli kā svīres!
Vien atpakaļ negriežas tie.
Kā paša iestādīts ābeļdārzs ir dzīve,
Un tikai ar laiku tas ražu sniedz.

Taču, jo garāks top laika pavediens,
Jo vairāk svīru ierindā stājas,
Jo bagātāku ražu ābeļdārzs sniedz
Un vairāk augļu apcirkņos krājas.

Nu ar gadiem vēl saldāki top
Augļi, kas paša ir izaudzēti,
Pret tevi liktenis nemaz nav skops –
To saproti, kad savu dzīvi redzi.

Neklausi dzērvēs!

Neklausi dzērvēs, kas skumīgi taurē
Un vasaru līdz sev sauc!
Klausī sienāžus smilgu audzēs –
Viņi dziedās, līdz salna sudraba rotā ik smilgu kļaus.

Kā mazo muzikantu dziesmās
Skan nezūdošs dzīvesprieks,
Lai tāds arī tavā sirdī ienāk
Un silda, kad baltās mežģīnēs kokus tērps sniegs!

Kā bitei ziedos

Kā rosīgai bitei ziedos,
Tur savācot saules zeltu,
Lai tavas dienas rit priekos,
Kā saulītei smaidu veltot.

Kad sarūsējis būs lapu zelts
Un sniega bites aiz loga spietos,
Tevī būs vasaras siltums un spēks,
Lai tuvajiem spēj savu gaišumu iedot.

Kā saulespuķe vasara zied

Ar tauriņa spārniem aizsteidzas dienas,
Kā saulespuķe vasara zied,
Bet mēs atmiņu virknē sienam
Ik saulaino mirkli, ko vasara sniedz.

Lai vairāk saules pilnu mirkļu
Tev dāvina vasara šī!
Lai gaišu, saulainu sirsnības dzirksti
Tu līdz jaunam ziedonim smaidā nes līdz!

Skolēniem pirmajā septembrī

Lai tikai gaiši zeltainas lapas
Jūsu atmiņu grāmatā rod,
Gaišo sauli, ko vasara dāvā,
Rudenī un ziemā līdzī paņemot!

Kā bites medu vāc viršu ziedos,
Zinības un gaišas atmiņas krāsim,
Un, saltiem vējiem rudens tumsā dziedot,
Viens otram sirds gaismu un siltumu dāvināsim!

Palaid vējā visas raizes!

Palaid vējā visas raizes
Tā kā rudens lapas!
Lai tās vēji projām aiznes
Debess ārēs tālās!

Lai ar katru vēja brīzi
Tā kā zelta lapas
Tev sirdī prieka mirkli krīt,
Viens par otru labāks!

Vasara neatvadās

Nebēdā, ja zaļās cirtas
Jau zeltainās pārkrāso bērzi
Un pārļotos plīvuros ietērtā rītā
Sirdi vasarai līdzī sauc dzērves!

Vasara no tevis neatvadās!
Mēs tev to pasniegsim ziedu klēpī,
Pievienosim siltus vārdus,
Lai tie kā saules stari tevi sildīt spēj!

Rudens ar viršiem izpušķo kāpas

Nāk rudens ar viršiem izpušķot kāpas
Un ieber mētrās brūkleņu pārles,
Koku lapas apglezno tālab,
Lai šī daile tevi iepriecē.

Tevi sveicinot, sēnes ceļ cepures,
Kad rīta pastaigā ej
Un pirmās krāsainās lapas kā vēstules
Ar apsveikumiem nes rudens vējš.

Rudens dārgumi tev pie kājām

Lai sarkanu tepiķi tev pie kājām
Visās gaitās rudens klāj
Un prieks tavā sirdī rod mājas,
Kad ar smaīdu atvasarai sveikas māj!

Lai zelta dukātus tev pie kājām
Izkaisa rudens jo dāsni,
Un vienmēr labi tev klājas,
Piepildās ieceres visas un plāni!

Lai ar sudrabu pie tavām kājām
Rudens izgrezno katru zāles stiebru,
Un kā ugunīgas pērles pīlādžos krājas
Atmiņā skaisti brīži ikkatru dienu!

Lai rudens dod!

Lai rudens dod tev gardākos ābolus
Un saldāko viršu medu!
Brangākās sēnes, kas mežā atrodas,
Lai tavam skatam nekas nenoslēptu!

Mēs tev novēlam rudens romanci skaistāko,
Kuru meža zosis dzied ceļa jūtīs,
Un sonāti, kuru lietūs nobungo
Klusos vakaros logu rūtīs.

Mēs tev novēlam gleznas viskrāšņākās,
Kuras rudens veido, izkrāsojot lapas,
Savā atmiņu albumā līdzī ņem tās,
Ejot cauri pelēkām dienām, līdz iestājas baltās!

Krāj dzīvesprieku no saules!

Krāj dzīvesprieku no saules
Kā bumbieris vasaras saldmi,
Lai, kad ziemeļvēji aiz loga taurēs,
Tev, par spīti spelgonim, nebūtu salti!

Krāj spēkus un degsmi no saules
Kā saglabā vasaras kvēli
Āboli sārtie, kurus ābele auklēs,
Līdz zaķa pēdas izrakstīs apsnigušo zemi.

Krāj veselību no saules
Kā pīlādzis košajās pērlēs,
Vāc spēku, kas tajās raudzēts,
Lai smiedamās vari ziemu uzveikt.

Rudens zelta mežģīnes auž

Jau liepas zaļajā kleitā
Rudens zelta mežģīnes auž,
Un dzērves, saucot vasarai sveikas,
Uz siltajām zemēm prom trauc.

Bet mums, kamēr tu esi līdzās,
Vasara projām nekad neaizies,
Ne, kad ar sārtajām dejos lapas apzeltītās,
Ne, kad baltā kažokā zemi tērps sniegs.

Jo tik daudz saules tava dvēsele labā
Pat ziemā aukstajā līdzī nes,
Tik daudz gaismas un siltuma glabā,
Ka tajā vienmēr varam sildīties mēs.

Kad salna bērzus aizdedz zelta liesmās

Kad salna bērzus aizdedz zelta liesmās
Un kā apmulsušas tvīkst apses,
Pa sudrabotu ceļu pie tevis brienam,
Un siltus vārdus kā pīrādziņus tev katrs nes.

Lai salna sudrabo zāli ceļa malā,
Bērzi zelta dzirksteles kaisa kā brīnumsveces!
Sirsnība tava spēj sildīt pat salā,
Un tev līdzās kā vasarā vienmēr jūtamies mēs!

Zelta putenī

Kad kļavas liesmo un bērzi mirkst zeltā,
Pilādzis greznojas sarkanām pērlēm,
Purpura mežvīna šalli pat priede uzvelk,
Mēs pa apzeltītu ceļu nākam tev laimi vēlēt.

Tik daudz vārsmu, cik rudenī lapas
Izkaisa salnas apgleznotie koki,
Nespētu izteikt tik un tā,
Cik tu mums esi nozīmīga ļoti.

Tik saulainu dienu, cik bērzam krīt lapas,
Kuras vējš griež zelta putenī,
Lai ar dāsnu roku tev liktenis dāvā,
Ar krāsām izgreznojot tev šo rudeni!

Helovīnu pasaka

Mēnesnīcā ragana brauca ar slotu
Un ceļā satika spoku,
Bet izbrauca spokam cauri,
Atskanēja niknā spoka auri!

No spoka auriem sikspārnis izbijās
Un bēniņos zirnekļa tīklā sapinās,
Tika izpostīts zirnekļa darbs,
No audēja mutes nāca dažs vārdiņš skarbs.

Sapinies sikspārnis nokrita zemē
Un sastinga bailēs kā lēmēts,
Kad melnais runcis šo gribēja grābt
Un vakariņās notiesāt labprāt.

Runcis gribēja saimniekam palielīties,
Kāds viņš ir varens mednieks,
Un ienesa sikspārni telpā,
Tas karājās runča zobos un bijās pat elpot.

Bet, tiklīdz runcis man pie kājām to lika,
Sikspārnis lidojumā žiglā
Pacēlās un ietricās loga rūtī,
Bet istabu apsildīt tā jau tik grūti!

Tā sikspārnis brīvībā spruka,
No saimnieka bļāvieniem runcis muka,
Traci dzirdot, apklusā spoks
Un sāka klausīties, kas tur tā bļauj, par ko?

Vienīgi ragana prom, zilās tālēs,
Nedzirdēja itin neko, tāpēc,
Ja kāds viņu satieci,
To, kas viņas dēļ notika, pastāstiet!

Skolotāju dienai

Kad zeltainās lapas aiz loga sāk balli
Un jumta korē dzied šlāgeri vējš,
Smaržo silti pīrādziņi un āboli saldi,
Kad ar ziedu klēpjiem nāk zēni un meitenes.

Lai rudens pelēcību veic dāliju liesmas,
Lai tā deg kļavu lapu ugunīs!
Lai skan mūžam jaunās skolas gadu dziesmas,
Kas vienmēr sirdi sasildīs!

Jāzeps Vītols Latvijas Mūzikas akadēmijai

Ne vien cilvēkam, arī Rīgai ir sirds,
Un ir dvēsele, uz kuras stīgām,
Pat darbdienas steigā, garāmejot, dzird,
Kā spēlē melodijas brīnišķīgas.

Šajās cēlajās, zeltainajās sienās
Jau gadu simtenis izskanējis,
Skolotot mūziķus, kuru radītās dziesmas
Un melodijas slavu pasaulē nesīs.

Šajās cēlajās, zeltainajās sienās
Dzimušas melodijas, kas sirdīm dod spārnus
Un dvēseli spēcīnāt var ikvienam,
Jo mūzika ir dvēseļu valoda, kurai nevajag vārdus.

Nu mūsu dzīves veido jauns gadu simts,
Bet, ienākot šajās cēlajās sienās, tas bijīgi pieklust,
Jo šeit joprojām skanēt nenorimst
Mūzikas pērles, kas mūžīgas būs.

Bet starp šīm pērlēm uzplaukst jauni ziedi,
Kas smēlušies gaismu no pagātnes spožās,
Un jaunas balsis brīnišķīgi dzied
Gan senas, gan jaunas dziesmas, kas tagadni rotā.

Lai vēl pēc simt gadiem šajās pašās sienās
Tikpat skaisti senās melodijas skan,
Un lai top jaunas, kas spētu ikvienam
Tā ieliksmot sirdi, kā šis tev un man!

Rundāles pilij

Medainā rožu elpā
Tinusies baroka pērle
Pie Zemgales zaļā tērpa
Spoži kā zvaigzne kvēl.

Itāļu ģēnija radītais brīnums,
Hercogu dzimtas godība greznā
Viesmīlīgi aicina mūs
Palūkot, kā Zemgales valdnieki dzīvoja senāk.

Mirdzot briljantiem sveču gaismā,
Vijolēm raudot un smeļoties saldi,
Šeit kavalieri ar dāmām skaistām,
Ausī čukstot sonetus, dejoja valsī.

Vai smaržoja rozes tieši tāpat
Tveicīgās jūnija naktīs,
Kad kādā dārza stūrītī tālā
Tika teikti mīļi vārdi un skūpstī zagti?

Šeit liegu čukstu un dziesmu atbalsis
Glabā katra pils telpa un dārza krūms...
Ja vien tu senatnīgu daili alksti,
Tad zini – Rundāle gaida mūs!

Kuldīgas Galvenajai bibliotēkai

Pasaku pilsētai Kurzemes sirdī
Ir sava Gaismas pils,
Kur stundas pārvēršas mirklī,
Kas kā pērle atmiņās viz.

Šeit grāmatas visu pasauli atver
Tam, kurš ar tām draudzēties nāk,
No zinību avota dzert
Vai ar fantāziju dzīvi saldināt.

Dzejas vakari mazliet zvaigžņu gaismas
Klausītāju dvēselēm sniedz,
Kad sirdi skar vārsmas skaistas,
Kurās savijas smeldze un prieks.

Šeit mākslinieki savas gleznas rāda,
Mūziķi ar liegām meldijām piepilda telpu,
Un Gaismas pils čaklā saime gādā,
Lai ciemiņi vienmēr jaunus iespaidus smeltu.

Sirmai pasaku pilsētai Kurzemes sirdī
Ir sava Gaismas pils,
No kuras kā ilgi nezūdošu dzirksti
Katrs var mazliet brīnuma sajūtas paņemt sev līdz.

Zaldāts miglas šinelī (Lāčplēša dienai)

Zaldāts miglas šinelī pelēkā
Pa kritušām lapām brien,
Viņš ceļas tik reižu, cik nokrīt bezspēkā,
Kaut sejā cērtas ledains vējš, lietus un sniegs.

No dzimtās zemes klēpja vai kaimiņu plašumiem
Zaldāts savus pēctečus apraudzīt nācis?
Gan no pašmāju mežiem un tīreļiem,
Gan no tālām stepēm soļo mājup zaldāti...

Visus, kas krituši cīņās pret baltiem vai sarkaniem,
Pret otro vai trešo reihu,
Visus asiņu saites kopā sien,
Mūs un viņus – kritušus, bet nepieveiktus...

Mēs visi esam viena ozola zīles,
Mēs esam atvases no viena koka,
Viņi ir mūsu spēka avots, kamēr spējam mīlēt
Dzimteni savu, kas Dieva mums dota.

Zaldāts miglas šinelī pelēkā
Brien pa kritušām lapām caur ozolu birzi,
Apraudzīt mūs, lai mēs pieņemtos spēkā
Un Latviju, par ko viņš cīnījās, glabātu sirdīs.

Lāčplēša asaras

Zeltainas lapas klājas
Pie akmens milža Lāčplēša kājām,
Tās atgādina, ka īstais zelts
Nav ne zemē rodams, ne strautā smelts.

Sarkanas lapas vējš
Pie Lāčplēša kājām izkaisa zemē,
Tās atgādina mūsu senču asinis,
Dzīves, kuras, kā šīs lapas, svešs zābaks ir saminis...

Asaras, kā pārles dzidras,
Lietus šajā pelēkajā rītā
Iesējis akmens Lāčplēsim acīs,
Un austrumu padebesis raugās tajās, nosarcis...

Mēs raugāmies akmens Lāčplēša sejā,
Vai viņa asaras sastings ledainā vējā?
Vai mēs zinām, par ko Lāčplēsis skumst?
Atbilde sirdīs ir jāatrod mums...

Kamēr Latvija degs mūsu sirdīs

Kamēr Latvija degs mūsu sirdīs
Un gaismu dvēselēm dos,
Tikmēr Latvijas vārds mūs sildīs,
To cauri laikiem un paaudzēm nesot.

Lai vienmēr Latvija ir mūsu gaisma,
Kas drēgnā novembrī sasilda mūs,
Tad, spītējot tālēm un laikam,
Tā vienmēr vedīs mājup kā bākuguns!

Caur novembra krēslu drēgno,
Ledainiem janvāra puteņiem,
Latviju kā siltu gaismiņu sirdīs nesot,
Iesim uz maiju, kur ābeles zied!

Par to, lai maijā uz galdauta balta
Varam rudzu maizīti likt,
Gan novembrī drēgnā, gan ziemā saltā
Ir nācijas karstām asinīm līt!

Spirāles lokā kā Nameja gredzens
Mūsu tautas liktenis vīts,
Bijušais, lai ar noticis sen,
Katru gadu no jauna izdzīvots tiek mūsu sirdīs.

Laime ir būt blakus

Laime ir būt blakus,
Iet kopā vienu taku,
Atdot mēteli, kad lietus list
Un mājās tēju uzvārīt.

Laime ir agrā rītā
Kaut ko gardu gatavot pie plīts,
Kamēr tu vēl saldi dusi,
Tev pārsteigumu gādāt klusi.

Nevajag mums Kanāriju palmas!
Re, cik skaisti kļava liesmo salnās!
Kur vēl tāds zelta lietus list
Kā mūsu balto bērzu birzīs?

Lai paliek mango un kokosrieksti!
Paši saldākie āboli mūsu dārzā briest,
Te, kur viss mūsu pašu radīts,
Pašu rokām apmīļots ik stādiņš.

Ak, palmu mežos papagaiļi dziedot?
Mums strazdi uzdziedās ķiršu ziedos!
Mums no baņķieru zelta nevajag nekā,
Ja viens otram esam mēs paši, mūsu nams un dārzs!

Novembra joki

Jau atkal dzen novembris jokus –
Lietus lāses ar sniegpārslām jauc,
Pavisam kailus izgērbis kokus,
Tos drebina rītavējš auksts.

Bet mēs nākam šai saltajā dienā
Ar pīrādziņiem un plātsmaizi siltu,
Lai tevi varētu cienāt,
Tavu sirdi ar prieku pildot.

Un, kamēr skurstenī stabulēs vējš,
Kamēr lietus ar sniegpārslām uzdejos valsi,
Tevi ar sirsnīgiem vārdiem sildīsim mēs,
Kamēr mirkļi paskries kā vēja dzīti mākoņi palsie.

Kā sniega pārslīnai

Vai šodien ar ledaino vēju
Sniegpārslīnas griezīs jautru deju,
Vai uz palodzēm lietus atkal džežu spēlēs,
Mēs nākam tev dienas laimīgas vēlēt.

Lai dienā drēgnajā piepildās viss,
Kas var sirdī sēt prieku un sasildīt!
Lai soļi viegli katrā gaitā ejot
Kā sniega pārslīnai draiskajos vējos!

Neteic, ka novembris pelēks!

Ak, neteic, ka novembris pelēks,
Ka ziedu un saules nav vairs!
Skat, vējos rožaini pietvīcis kvēl
Tavs kā saulīte smaidošais vaigs!

Ak, neteic, ka novembris drēgns
Un vasara tālēs jau prom!
Pat salā un puteņos neizplēn
Sirsnība tava, mūs sasildot!

Ak, neteic, ka novembris nabags,
Jo augļu tam vairs nav nemaz!
Bagātais novembris spējis ir dāvāt
Līdzcilvēkiem tevi, un tas vairs nav maz!

Nāk ziema

Nāk ziema Adventam ceļu
Ar baltiem tepiķiem klāt,
Un sudraba tiltus ceļ
Pāri upju straumēm sals.

Pelēkam novembrim ieejot baltā ziemā,
Pa ceļu, svētku svecīšu apgaismotu,
Mēs nākam pie tevis ciemā,
Lai tavu sirdi ieliksmotu.

Un vienalga, vai ziema balta
Jau sudrabo vainagus kokiem,
Vai vēl pelēks novembris valda –
Lai tevi katrā solī pavada prieks!

Drīz baltā kažokā decembris nāks

Aiziet novembris mētelī pelēkā,
Drīz baltā kažokā decembris nāks,
Tad lietus lāses vairs polku nelēkās,
Bet valsi dejos putenis balts.

Šajā krēslas caurvītajā laikā,
Kad vakari dienām gaismu zog,
Mēs tavu svētku dienu gaidām,
Siltus vārdus kā dzintarus slīpējot.

Lai siltie vārdi paliek kā dzintarā
Ierakstīti tavā sirdī,
Tad kā vasaras saules pielietā istabā
Tevi šie vārdi sildīs.

Lai prieks izgaismo novembrī!

Lai drēgnajā novembrī prieks
Kā salnas nepieveikta mārtiņroze zied,
Lietum, vējiem un tumsai par spīti,
Kaut garumā stiepjas vakari un rīti!

Lai novembrī dvēseles gaisma
Kā spoža saule, tumsu klievēdējot, laistās,
Dod sparū pretī jauniem svētkiem iet,
Kad lapu zelta vietā mežus rotās balts sniegs!

Adventa gaismiņa

Maza gaismiņa dvēseli silda,
Kad lietus dejo ar sniegu,
Lai, pretī Ziemsvētkiem brienot,
Ceļu veicam ar soli vieglu.

Maza gaismiņa dvēseli silda,
Kad krēsla dienai laiku zog,
Lai mūsu cerības un ilgas
Brīnumu laikā spēku mums dod.

Maza gaismiņa dvēseli silda,
Kad vairs nav ziedu, ne zelta lapu,
Lai mēs paši ar labo pildām
Katru dzīves dienu, mums dāvināto.

Lai Adventa svecīte sasilda sirdis!

Lai Adventa svecīte sasilda sirdis
Un liek tumsai atkāpties,
Katram vēstot, ka nebūs vairs ilgi,
Kad ikvienā mājā ienāks svētku prieks!

Pa baltu ceļu Ziemassvētkiem pretī,
Kad zilā krēslā sniegpārslas valsi griež,
Iesim, līdz atkal saule dienas garumā vērtīs,
Un Jaunais gads nāks ar cerībām, kuras piepildīsies!

Adventa vakars

Baltās villainēs priedes un egles
Ir saposušās šodien,
Vēl pilādzim deg sārtas krelles,
Bet ar bērzu baltumā sacenšas sniegs.

Spulgo Adventa gaismiņas logos,
Zilā vakara krēslā tīts ceļš,
Pa kuru pie tevis man soļot,
Kad ausīs liksmi dzied ziemeļvējš.

Drīz nakts un putenis nodzēsīs dienu,
Brīnišķo dienu, kad leduspuķes zied logos,
Man pa baltu sniegu pie tevis brienot,
Kad vakars sēdina zvaigznes ceļmalas kokos.

Cauri bērzu zariem man mirkšķina zvaigznes,
Bet Adventa sveces māj no tava loga,
Un to gaismiņai sekot izvēlos es,
Izbaudu mirkļus, pirms pieskaros zvana pogai...

Novēlējums

Pa ziediem klātu ceļu raitā soli
Ej, saules apmirdzēta,
Kam jānotiek, tas notiks,
Jo Laima tevi svēta.

Ar gaismu, kas ir tevī,
It visus šķēršļus veic,
Jo katrs tik daudz paveikt spējīgs,
Lai liktenim var paldies teikt!

Kāzu jubileja novembrī

Lai jau sniegpārslas uzdejo valsi,
Lai lietus lāses polku lec!
Jums tik un tā nevar būt salti
Ar mīlestības liesmu dvēselēs!

Cauri pelēkiem mākoņiem saulīte sūtīs
Ar zelta zaķīšiem sveicienus jums,
Lai vairāk par tiem silda skūpsti
Un jūsu sirdīs degošā uguns!

Atnāca ziema

Atnāca ziema, lai baltās dūnās
Ietērtu tev šo dienu,
Lai tu apstājies darba dunā,
Uz brīdi apturi laika pavedienu.

Lai kā ūdens lāsi, kas pārvēršas pērlē,
Kad ziemas sveiciens to skāris,
Šo skaisto dienu starp daudzām spēj
Tu sev par visskaistāko pērli darīt!

Latvijas baletam simtgadē

Vēsturei – gadsimts,
Lasītājam – mirklis,
Bet vai gan baletu var aprakstīt?
Balets ir jāredz, jāizdzīvo sirdī,
Un neviens vārds nebūs gana īsts.

Gadsimts, mainoties varām tik daudzām,
Mūsu Rīgas Baltajā namā ir izdejots,
Šeit vesels gadsimts mūsos noraugās,
Lai top nākotnei saglabāts paaudžu gods.

Gribēja Māris Liepa dejojot simts gadus,
Nu viņš no kanāla malas mums sveicienus māj,
Ar mākslai atdotu mūžu piemēru rādot,
Un viņa degsme jauno sirdīs kvēlot nepārstāj.

Kas ir vēsturei gadsimts?
Kas – cilvēka mūžam?
Cilvēka mūžs ietverts laikā,
Kas vēsturei īss.

Vēsturei gadsimts ir mirklis,
Bet mākslai atdots cilvēka mūžs
Deg kā zvaigzne un sasilda sirdis,
Piemēru rādot, iedvesmojot mūs.

Gaviļniekam ziemā

Tava dzīve ir papīrs, vēl balts,
Uz kura rakstīsi tu pats,
Tikko uzkrituša sniega lauks,
Kur ar tavām pēdām tiks izveidots raksts.

Tu vari kā zaķis cilpas mest,
Vari kupenās braši lauzt ceļu kā briedis,
Bet tev pašam būs jānosaka, kurp vest
Izvēlētajam ceļam, kuru būsi bridis.

Un mēs tev novēlam rast ceļu īsto,
Ar savu īsto rakstu baltu mūžu rotāt,
Lai tev prāts zina un sirds nesabīstas
Sasniegt virsotnes balti mirdzošā godā!

Kad sniegpārslas dejo

Kad sniegpārslas dejo ziemeļvējā,
Tad ar elpu, siltu kā pavasaris,
Leduspuķēs rakstīta dzeja
Lai tevi sasildīt var!

Pūkainā sniegā rakstīta dzeja
Ar slēpju vijīgām pēdām,
Kad pilādžu košums par ziemu smejas,
Lai liek tev aizmirst raizes un bēdas!

Upes ledus jumbā rakstīta dzeja
Ar slidu atstātiem rakstiem,
Pirms tos noslēpj sniegpārslu sēja,
Lai liek tev brīnumu redzēt un atcerēties!

Kāzu jubilejai decembrī

Kā balts sniegs iekrīt eglājos tumšos
Un cauri ziemas naktij gaišāks top ceļš,
Lai jūsu abu ceļu brīžos skumjos
Mīlestība un sapratne izgaismot spēj!

Kā Ziemsvētku sveces un mirdzošās rotas
Gada tumšāko laiku visdaiļāko dara,
Lai tā arī jūs abi viens otram
Katru dzīves dienu vērst gaišāku varat!

Lai tava dzīve vienmēr ir zaļa!

Lai tava dzīve vienmēr ir zaļa
Kā priede, kā egle, kā paeglis sīkstais!
Pat, kad salam un putenim vaļa,
Lai tevi nomākt neviens neuzdriktas!

Lai tava dzīve vienmēr ir balta
Kā zemi no sala glābjošais sniegs,
Un, pat, ja dzīve reizēm nav salda,
Dvēselē baltums nosargāts tiek!

Lai tev netrūktu rožainu mirkļu,
Kas dvēseli silda kā saules lēkts,
Un lai tu sapņus sev piepildītu,
Vienmēr līdzētu padoms, veiksmē un spēks!

Kad lapu zelts izkaisīts vējos

Kad jau lapu zelts rudens vējos
Izkaisīts un sarūsējis,
Sniega pārslīņas priecīgi dejo,
Un mēs pa baltu ceļu nākam pie tevis.

Nebēdā, ka mežvīnu liesmas
Nodzēsa rudens lietus un vējš!
Jau pa radio svētku dziesmas
Skaisto Adventa laiku ieskandē!

Ziemai āres ietērpjot baltā,
Ar saulē mirdzošām lāstekām rotājot jumtus,
Mēs nākam tev novēlēt dienas baltas,
Kurās nebūtu brīžu skumju!

Tūkstošiem kristāla ziedu

Vai tūkstošiem kristāla ziedu
No mākoņiem sūta Sniega māte,
Vai sudraba pērlītes kaisa lietus,
Šī ir tava svētku diena, un viss ir vien tāpēc.

Vai sals dēsta leduspuķes logu rūtīs,
Vai lāstekās varvīksni dedz saules stari,
Tas ir tikai tāpēc, lai tu prieku jūti
Un savu svētku dienu izbaudīt vari.

Divu vienādu sniegpārslu nav

Divu vienādu sniegpārslu nav,
Tās tikai iztālēm vienādas šķiet,
Katrai sniegpārslīnai skaistums savs,
Katra ir citādāks kristāla zieds.

Un tevi arī kā sniegpārslīņu –
No visām citām atšķirīgu,
Un tieši tāpēc vienreizīgu –
Ziema atnesa, lai pasaule tevi ieraudzītu.

Vienmēr paliec balta kā sniegpārslīņa,
Kura valsi griež ziemeļvējā,
Vienreizībā tīra un brīnišķīga,
Lai tavs dzīves gājums ir viegls kā sniegpārslu deja!

Egles rīta blāzmā

Egles kā zaļas sveces
Rožainā blāzmā dedz saules lēkts,
Un, lai šo brīnumu tu vari redzēt,
Tevi modināt nākam mēs.

Ar baltu sniegu kā pūdercukuru
Ziema apkaisījusi pauguru kēksus,
Lai tu redzi šo brīnumu, dabas uzburtu,
Tevi modināt nākam mēs.

Diena nopūtīs rožainās liesmas,
Kuras egļu galotnēs aizdedza rīts,
Lai šī sniegbaltā ziemas diena
Tavu atmiņu pūrā kā sudrabs mirdz!

Ziemassvētkos un Jaunajā gadā

Piemēru ņemsim no zaļās egles,
Kuru nepievieic pat bargākais sals,
Lai tikpat stipri būtu arī mēs,
Un mūs nesalauztu nekas!

Kā egle zaļumā vasaru glabā,
Par to pat spelgonī atgādinot,
Lai mēs visu izturēt spējam tāpat,
Visam piedzīvotajam mūs tikai stiprinot!

Ziemassvētku miers

Lai balta skaidrība un miers
Katrā sirdī mājas rod,
Balta cerība un prieks
Visu gadu spēkus dod!

Lai mēs arī spodri balti
Kļūtu savās dvēselēs,
Tikai pēc labā alktu
Un visu melno spētu pārvarēt!

Ziemassvētku prieka vēsts

Lai Ziemassvētku prieka vēsts
Vieš labestību dvēselēs
Un gaišais Ziemassvētku prieks
Pat puteņvēju dejā nenodziest!

Siltuma un gaismas nepietrūks,
Ja prieks un mīlestība sildīs mūs,
Tad nebiedēs tumsa, sals, ne sniegs
Cauri puteņiem uz pavasari iet!

Ziemassvētku vēlēšanās

Sniegs uzliek cepures baltas
Baznīcu zelta kupoliem,
Gribas, lai miers un mīlestība valda,
Bet mēs kļūtu sirdīs tīri kā baltais sniegs.

Kā balti eņģeļi vējā,
Kas kora dziesmas plašumos nes,
Griežas sniegpārslas brīnišķā dejā,
Un vairs aukstumu nejūtam mēs.

Kaut mēs visi spētu savās sirdīs
Vienmēr šo balto sajūtu nest
Visos darbos un gaitās līdzī,
Lai to iepazītu visas dvēseles!

Ziemassvētku vēlējums

Lai ļaunā vairs nebūtu pasaulē,
Lai pazustu sāpes un naids,
Lai mīlestība katru dziedināt spēj,
Lai karš dzīvības nedzēstu vairs!

Lai katram būtu maize un māja silta,
Un apkārt cilvēki mīļie,
Gan māju, gan sirdi lai gaisma pilda,
Darbs un ieceres neliek vilties!

Bet pāri visam – lai iestājas miers,
Kas kā balts sniegs apsedz asumus visus,
Lai piedošanai spēka pietiek,
Ticība un cerība sirdīs neizdzistu!

Vecgada vakara idille

Smaragda zaļās eglītes zaros
Šūpojas zeltaini mandarīni,
Vēlīnos ābolus, rubīna sartos,
Mēs pakārsim zeltvaidžiem līdzās.

Smejas brūni piparkūku rūķi,
Spīdina tumšas krustnagliņu acis,
Vecais pulkstenis skaita sekundes klusi,
Un mēs gaidām, kad viņš divpadsmit sacīs.

Tik klusi kā sniegpārslas krīt,
Kā sals pāri upei ceļ ledus tiltu
Jaunais gads pienāks jau ļoti drīz,
Un mūsu dvēseles cerībās sildās.

Rīt baltā sniegā mīsim jaunas pēdas
Un rakstīsim jaunu stāstu,
Cerot, ka zudīs vecās raizes un bēdas,
Piepildīsies vēlmes, kas deg sirdī karsti.

Lai Jaunais gads jums būtu laimīgs!

Siltu sveicienu Jums sūtu
Kā tikko ceptu piparkūku,
Lai Jaunais gads Jums būtu laimīgs
Un puteņvējš dzēš vecās raizes.

Daudz gaišu dienu, saules pilnu
Kā zeltainu mandarīnu,
Ar cerībām lai sirdi sildot,
Katram piepildītos sapnis ilgots!

Jaunais gads puteņa kamanās

Gads, kurš atbrauca puteņa kamanās,
Nu atkal baltus rumakus jūdz,
Jau drīz prom zili baltajā tālumā
Aiz sniegos tērptiem mežiem viņš būs.

Ar krāšņiem salūtiem, dziesmām un zvaniem
Šurp Jaunais gads vēja kamanās brauks...
Ar baltām domām un rožainiem plāniem
Iesim Jaunajam gadam pretī, lai viņš mums ir draugs!

Jaunā gada sūtnis

Kas pāri plašumiem baltiem,
Piesnigušiem eglājiem cauri,
Pa ledus apsegtām upēm un strautiem
Šurp mīkstos pūku zābakos traucies?

Viņš ābeļdārzā nāk nodevas ievākt
No tiem, kas nevīžo piepildīt barotavas,
Žogus un grāvjus pārvar solī vieglā,
Izrakstot sniega segu ar pēdām savām.

Veltīgi rej dusmīgie suņi,
Savu sērīgo tauri pūš eglājā vilks,
Naktī spīdinot acis kā spožas gunis,
Šo ņipro sūtni tie nenokļers vis!

Viņš, ģērbies kažokā, baltā kā sniegs,
Mazajos kamiešos Jauno gadu mums nesis...
Vai mūsu cerības tajā piepildīsies?
To vien pēc gada mēs atbildēt spēsīm...

Mēnesnīcā gaist sniegbaltais sūtnis,
Vien pēdas sniegā atstāj pūkainās ķepas...
Iesim meklēt šo burvīgo būtni!
Varbūt slēpjas mežā aiz eglēm, tepat?

Jaungada uvertīra

Izskan Jaungada uvertīra –
To nospēlē puteņa vējš,
Bet šai baltajā dienā dzimušam vīram
Savs Jaunais gads jānosvin vēl.

Pa baltu ceļu uz pavasari
Lai viegli un jauki ir iet,
Citiem dāvāt gaismu un siltumu vari,
Un paša sirdī allaž kvēl prieks!

Veltījums komponistam Aigaram Semēvicam jubilejā

Dziesma skan cauri puteņa vējiem,
Pāri ledus gālēm, ko radīja sals,
Dziesma spēj katru dvēseli sasniegt,
Jo dziesmai spārni jau nenosalst.

Labā dziesma, kas dzimusi sirdī,
Spēj labo vairot un prieku sniegt,
Tā spēj kā liesma pat spelgonī sildīt,
Un par šādām dziesmām tev saku paldies.

Dziesma skan cauri puteņa vējiem,
Tā sniedz dvēselēm spārnus, kas nenosalst,
Dziesmu, kas spēj katru dvēseli sasniegt,
Nepievarēs pat bargākais sals!

Veltījums Aigaram Semēvicam II

Ejot caur puteni baltu,
Kas zemi ar debesīm griež,
Atmiņā dzirdu melodiju saldu,
Un manī tā spēku vieš.

Skandziesma putenī baltā,
Un sniegpārslas jautri dejo,
Dziesma sasilda sirdi, tā nejūt vairs sala
Pat skaudrajos puteņa vējos.

Dziesma par ziediem un pavasari
Sasilda mani, kad skatu sedz sniegs,
Un ar jauniem spēkiem soli pielikt varu,
Par to gribu sacīt paldies!

Baltajai ziemei pašā sirdī

Baltajai ziemei pašā sirdī,
Kad Salaveča pēdās brien Jaunais gads,
Mēs tev gribam dāvāt prieka dzirksti,
Lai tava dvēsele tajā sasildās.

Lai prieks un veiksmē ir tavi biedri,
Kuri tavās gaitās valda,
Un tu visas grūtības pārvari viegli,
Pieredzēdams tikai dienas baltas!

Rožainus rītus!

Rožainus rītus kā tavi vaigi,
Kad sala skūpsti tos dedz,
Lai kā tie tavi rīti ir skaisti,
Tikai lai tev nebūtu vēss!

Tik baltas dienas kā sniega pārslas,
Kuras ziema no mākoņiem sijā,
Lai tikpat daudz baltu dienu tev dāvā
Likteņa ceļš, kas caur gadalaikiem vijas!

Vakarus sapņaini zilus
Kā cerības tavas un ilgas,
Lai tās visas tev dzīve piepildītu,
Vēršot atmiņās mīlās, kas dvēseli silda!

Esi kā vāzē plaukstošs ceriņzieds

Lai tava sirds gaismu un siltumu staro,
Tavu tuvāko ikdienu jaukāku darot!
Esi kā pavasaris aukstajā ziemā,
Ienes tā elpu puteņa dienās!

Esi kā vāzē plaukstošs ceriņzieds,
Kad stabulē ziemeļvēji un dejo sniegs,
Lai kā ceriņzieda medainā elpa
Tava klātbūtne ziedoni iedveš gan sirdī, gan telpā!

Ak, neteic, ka ziemei nav ziedu!

Ak, neteic, ka ziemei nav ziedu,
Ka tukša ir pļava un dārzs!
Ar tūkstošiem mazu kristāla ziedu
Debesis tavu ceļu klāj!

Neteic, ka miegā dus apsnidzis dārzs,
Bet puķes slēpjas zem baltās segas!
Tev par prieku rūtis glezno sals
Leduspuķes vēl neredzētas.

Šajā kristāla ziedu valstī
Princese šodien esi tu,
Vējš Tev ar sniegpārslām nodejo valsī,
Un gādā, lai rozes vaigos tev uzplauktu.

Pāri baltiem, sniegotiem laukiem

Pāri baltiem, sniegotiem laukiem,
Aizmigušām upēm un ezeriem
Silti sveicieni traucas
Ar sirsnīgiem laba vēlējumiem.

Šī sveiciena spārnus nelauzīs vēji,
Nesamērcēs lietus, važās neslēgs sals,
Jo visus tālumus pārvarēt spējīgs
Sveiciens, kas dvēselei siltumu dāvinās.

Pie manas sirds (Valentīndienai)

Ja sals ir iekniebis tev plaukstās,
Tu zini, kur tās sasildīt!
Rast patvērumu dienā aukstā
Tās vienmēr var pie manas sirds.

Man uguns zirgi auļo dzīslās
Un vulkāns kvēlo dvēselē,
Lai manās plaukstās tavas sildās –
Kvēle šī pat ziemu izkausēs!

Es savās plaukstās tveršu tavas,
Pieglaudišu pie manas sirds,
No kvēles, ko es gribu dāvāt,
Tev kļūs kā tropu svelmē silts.

Kad ziema kniebj un putina,
Es gribu savā azotē
Kā divus mazus putniņus
Tavas plaukstas no ziemeļvējiem slēpt.

Lai pūš ziemelis, lai putina,
Lai rozes mūsu vaigos dedz!
Nāc man līdzi, ļauj tevi lutināt,
Pie manas sirds nekad tev nebūs vēss!

Lai tikai laimē tērpjas tavas dienas!

Tik daudz, cik sniega pārslu,
Kas virpuļo dejā aiz loga tava,
Mēs tev gribētu teikt labus vārdus
Un tik daudz prieka tev dāvāt.

Lai tikai laimē tērpjas tavas dienas
Kā sniega baltajā sagšā rotājas daba,
Lai tumšo krāsu nebūtu nevienā,
Bet katra nestu tev arvien vairāk laba!

Paldies!

Tik tīru un skaidru kā pirmais sniegs
Es vēlos tev sacīt paldies,
Bet šis vārds nav sniega pārsla, tas nezudīs,
Jo ir patiesi nācis no sirds.

Tik gaišu un siltu kā svecītes liesma,
Kas kvēlo eglītē, skanot svētku dziesmām,
Es vēlos tev sacīt paldies,
Tas manā sirdī mirdz kā zvaigzne, kas neizdziest.